

סיפורי גבורה

על תורמי כליה

מתנת חיים

מתנדבים למען השתלת כליה
מיסודו של הרב הבר

"המשימה שלנו היא - להציל את חולי הכליות ולתת להם חיים"

חג שמח לכם ולבני משפחותיכם!
הרב ישעיהו הבר
יו"ר מתנת חיים

מתנת חיים

מתנדבים למען השתלת כליה

מיסודו של הרב הבר

*2716

מו"ל: ירח טוקר | עורכת גרפית: חוה סין שלום
עריכה: הדס אפיק | הפקה: מירי שבתאי
צילומים: שלומי כהן, יוסי רחנבוים, צבי גלעד, יעקב לדרמן

מתנת חיים, כנפי נשרים 15, בית התאומים גבעת שאול ירושלים
טלפון: 02-500-0755 | פקס: 072-255-5757
matnatc@gmail.com | www.kilya.org.il

תוכן

המגזין בחסות:

14 כששני אנשים חוזרים לחיים

הרב יונתן ידעי ביקש לתרום כליה לחבר טוב, אך בסופו של דבר הוא תרם את הכליה דווקא לילדה חסידיית

16 אחים לדרך

בניה ועדן יהודה, אלישיב ועתניאל דנציגר, ורפאל ודוד אברמוביץ הם אחים שלא רק קרבת דם מחברת ביניהם אלא גם האהבה העצומה לעם ישראל ונתינה חסרת גבולות

22 השתלה בזמן אמת

מנחם פלאטו זכה להעניק כליה מגופו בערב ראש השנה, ויש לו הרבה מה לספר על כך

04 בדמייך חיי

ר' אהרון וייס נכנס לגר"ח קנייבסקי ערב תרומת כליה והתברך: 'בני, חיי ומזוני', שנה בדיוק לאחר מכן מומשה הברכה במלואה

06 איש החינוך שהציל

הרב אפרים אורשלימי תרם כליה לרבנית ברכה שלזינגר – בתו של הרב מנחם פרוש. ומה יש לרבנית להגיד על כך?

10 האיש שמאחורי המהפכה

הרב ישעיהו הבר היה חולה דיאליזה שחיייו ניצלו הודות לתרומת כליה. הוא החליט שלא להשאיר את חבריו מאחור והקים את ארגון 'מתנת חיים'

10 מתנת חיים כפולה

ר' יעקב רובין תרם כליה, ורעייתו רחל, שליוותה את התהליך, החליטה שגם היא רוצה. אז מה קורה לאישה שמקנאה בבעלה?

בדמייר

חרי

01

ר' אהרון וייס נכנס לגר"ח קנייבסקי ערב תרומת כליה והתברך מפיו: 'בני, חיי ומזוני', שנה בדיוק לאחר התרומה מומשה הברכה במלואה, ור' אהרון חבק תאומים לאחר חמש שנות ציפייה

כששומעים על המופת הבא קשה להישאר אדישים: בחודש תמוז לפני שנה וקצת, זכה הרב אהרון וייס לתרום כליה לחברותא של מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א. החברותא אשר התפעל כל כך ממסירות הנפש של ר' אהרון, הביא אותו יחד עם נציגי ארגון 'מתנת חיים' של הרב הבר לפני שר התורה, כדי שיתברך מפיו

בערב הניתוח.

הגר"ח קנייבסקי הביע את הערכתו העצומה, ואז הניח ידו על ראשו של התורם וברך בכוונה: 'בני, חיי, מזוני'. שעות ספורות לאחר מכן נכנס ר' אהרון לניתוח. שנה בדיוק חלפה מאו, ובשיחה עם ר' אהרון הוא מציין בהתרגשות את הלא יאומן: אחרי חמש שנים של ציפייה לילדים, זכו הוא ורעייתו לחבוק בחודש תמוז האחרון תאומים. "כשהמושתל שלי התקשר לספר על כך לגר"ח קנייבסקי, אמר לו הרב שברור שבגלל שנתתי חיים למישהו אחר זכיתי לקבל בכפליים מהקב"ה", הוא מציין בהתרגשות.

ואין זה פלא שבברית של התאומים כיבד ר' אהרון את המושתל שלו שיהיה הסנדק ואת הרב הבר שיברך את הברכות. "הרגשתי שבזכותם זכיתי במצווה הנשגבה של תרומת הכליה, וכתוצאה מכך גם בהולדת התאומים". ור' אהרון מדגיש: "אני מספר את הדברים כי חשוב לי להדגיש את הערך העצום של תרומת כליה וחשוב לי גם לציין: כל התהליך של התרומה, כולל הבדיקות, זכור לי כחויה מופלאה ומרוממת, אם היה אפשר לתרום שוב, הייתי חוזר ותורם. נכון, הייתה קצת טרחה קודם, וכאבים מסוימים אחר כך, אבל זה כאין וכאפס לעומת מה שזוכים לתת ולקבל".

ועל המופת יש לו לומר דבר אחד: "לא רק שהצלתי חיים, אלא גם קיבלתי את המתנה הגדולה ביותר בעולם – תאומים בריאים ומתוקים, הזכות כולה שלי".

איש החינוך

שהציל את הרבנית

מילה של תורם: "סימנתי לעצמי מטרה 'לשמח את בורא עולם' דרך הצלת חיים רוחניים וגשמיים כאחד!"

הרב אפרים אורשלימי מוכר לציבור מכמה וכמה כובעים, בעבר כראש מכינה לשיבה בפ"ת, כיום כמנהל תלמוד תורה לבני אברכים 'פרי תואר' בעיר אלעד וכראש ישיבת המתמידים בפתח תקווה. תחת ידיו יצאו 17 ספרים בנושאי יהדות שונים, והוא גם מוסר שיעורי תורה, אשר הראשון בהם מתחיל עוד לפני השעה חמש בבוקר. ואם כל זה לא מספיק, הוא גם מרצה בערוץ הידברות, מוסר הרצאות בנושאי חינוך, מפעיל פרויקט יחודי בבית חולים, ושולח ידו בעוד עיסוקים רבים אשר גולת הכותרת של כולם היא "זיכוי הרבים".

ולתוך ים העיסוקים הבלתי נלאים השחיל הרב אורשלימי בשנה האחרונה גם שורה ארוכה של בדיקות כדי לזכות לתרום את אחת מכליותיו דרך ארגון 'מתנת חיים'.

אבל איך מצאת זמן לכך?

מבחינת הרב אורשלימי הדברים ברורים: "הייתה לי מטרה והגדרתי אותה: אני רוצה לעזור למישהו לחיות. ברגע שהבנתי שזה חשוב לי אז מצאתי לזה זמן. זה הכול עניין של רצון".

והרצון של הרב אורשלימי היה כל כך חזק, שהוא גרם לו אפילו להצליח להוריד ממשקלו עשרה קילוגרמים, שכן הרופאים הבהירו לו שמשקל עודף עלול למנוע ממנו את התרומה.

הרב אורשלימי מבקש לציין "תרומה כזו גורמת לך לסיפוק רוחני עצום שאי אפשר לתאר אותו במילים. אחרי הניתוח שאלתי את אשתי מה היה הדבר הראשון שאמרתי כשהתעוררתי, והיא אמרה לי שמלמתי תודה להקב"ה שזיכה אותי במצווה הנדירה הזאת".

ואיך הסביבה הגיבה לכך שאתה עומד לתרום?

"האמת היא שכל האנשים שמכירים אותי היו בתחילה בהלם. אבל אני יכול לומר בוודאות ששמעתי אחר כך מעשרות אנשים שאני בא איתם במגע שהם חושבים גם כן על צעד כזה. אז נכון שלא כולם יעמדו בתור כדי לתרום, אבל מספיק שמישהו אחד יחליט בסופו של דבר לתרום בזכותי, והיה זה שכרי".

והרב אורשלימי מציין שהוא זכה גם לדבר נוסף - להכיר את הרב ישעיהו הבר, מנכ"ל ארגון מתנת חיים. "הרב הבר הוא יהודי מיוחד במינו. זכיתי לפגוש

02

הרב אפרים אורשלימי תרם כליה לרבנית שלזינגר – בתו של הרב מנחם פרוש. הוא עבר שורת בדיקות ארוכה, פינה לשם כך מזמנו העמוס, ואפילו הוריד 10 ק"ג ממשקלו, ומה יש לרבנית להגיד על כך?

הרב מנחם פרוש ז"ל

אותו כמה וכמה פעמים, ובכל פעם מחדש הוא הקדיש לי מספר שעות והסביר לי על התהליך ועל כל מה שאני צריך לדעת. כל זאת למרות שאני רק אחד מתוך מאות תורמים, הוא נתן לי להרגיש שיש לו את כל הזמן שבעולם רק בשבילי".

בימים אלו מציין הרב אורשלימי חמישה חודשים ליום ההשתלה. ב"ה אני ממשיך כרגיל בכל העיסוקים שלי ולא מרגיש שום שינוי. בראש השנה האחרון כמו כל למעלה מהעשרים שנה האחרונות אני משמש כ'בעל תפילה' בשיבתו של הגאון רבי משה פינטו שליט"א ראש ישיבות 'פאר משה' כאשר המרחק מביתי הוא יותר משעה הליכה לכל צד, וב"ה שגם לאחר התרומה, עברתי את הדרך בקלות וללא קושי, ואגלה גם סוד: עד הניתוח הייתי רגיש למוצרי חלב, ואחרי הניתוח, הרגישות הזו פשוט נעלמה. באמת שאין לכך שום הסבר, אבל זוהי המציאות.

אני קורא מכאן לכל אחד ואחד: אל תהססו, צאו להיבדק וגשו לתרום. אישית, אם לא הייתם מראיינים אותי אז כמעט שכחתי שתרמתי למרות שעברו כסך הכל מס' חדשים. חשוב שנדע: אין כל מגבלה רפואית לאחר התרומה. -יש כן התעלות רוחנית וקרבת אלוקים שקשה להסבירה....

מילה של נתרמת: "על כל פעולה אני אומרת מזמור לתודה"

"ח' באייר היה היום ששינה את החיים שלי", פותחת ואומרת הרבנית ברכה שלזינגר, בתו של הרב מנחם פרוש ז"ל. "זה היה אחרי כמה חודשים בהם עברתי טיפולי דיאליזה. ד"ר אלהלל מהדסה עין כרם הייתה זו שהפנתה אותי לטיפולים האלו. היא אמרה לי שאין ברירה אחרת, וכל עוד לא תורמים לי כליה, אני חייבת דיאליזה.

"אני מתגוררת בשכונת בית וגן, בסמוך לביתו של הרב"ה מאמשינוב. ביקשתי להתייעץ אתו והוא הורה לי שאכן עליי להתחיל בדיאליזה, אך יחד עם זאת המליץ לי לפנות לעמותת 'מתנת חיים'. הטיפולים היו מאוד מכאיבים ומייסרים, אבל החלטתי שאם זה מה שנגזר עליי, אקבל זאת בשמחה. כך עברתי את הדיאליזה והשתדלתי מאוד לא להתלונן, למרות שמאוד סבלתי".

חודשים מספר לאחר מכן כבר נודע לרבנית כי נמצא עבורה תורם – הרב אפרים אורשלימי, ומאז שעברה את ניתוח ההשתלה ההשתקמות שלה הייתה פלאית. "אחרי הניתוח במשך שלושה חודשים הבן שלי לא הגיע אליי, כי הוא חלה במונו והיה אסור לו לבקר אותי, אבל כעבור שלושה חודשים הוא הבריא והנסיעה הראשונה שלו הייתה לביתי. היה זה בשבת נחמו ואני הכנתי לכבודו את השבת, בלי שום עזרה ועם כל כך הרבה שמחה. אמרתי לו: 'הנה, זו הוכחה לכך שאני בריאה'.

"אז זהו זה", היא מסכמת, "אני כבר לא נזקקת עוד לטיפולי דיאליזה, צבע העור שלי השתנה וגם מראה העיניים שלי השתנה. חזרתי לתפקוד ממש מלא, ועם כל פעולה שחזרתי לבצע חשתי תחושה עצומה של אושר והודיה".

חייה של הרבנית שלזינגר השתנו לבלי הכר, אבל כפי שהיא מספרת, דבר אחד לא השתנה – אלו פרקי התהילים שהיא אומרת בכל יום. "אבא שלי, הרב פרוש ז"ל הדריך אותי שיש להגיד בכל יום פרקי תהילים. הוא המליץ לי על פרק קי"א שאותו אמרתי בעיקר בתקופת חוליי, אבל לאחר מכן הוספתי גם מזמור לתודה, ומזמור קל"ח: 'לדוד אודך השם בכל לבב', כי אני כל כך מלאה בהודיה - לתורם הנכבד, לרב הבר, וכמובן לבורא עולם".

"אני כבר לא
נזקקת עוד
לטיפול דיאליזה,
צבע העור שלי
השתנה וגם מראה
העיניים שלי
השתנה. חזרתי
לתפקוד ממש
מלא, ועם כל
פעולה שחזרתי
לבצע חשתי
תחושה עצומה
של אושר והודיה"

הרב ישעיהו הבר היה חולה דיאליזה שחיו ניצלו הודות לתרומת כליה. הוא החליט שלא להשאיר את חבריו מאחור והקים את ארגון 'מתנת חיים', אשר הוביל למעלה מ-360 תרומות של כליות בתשע השנים האחרונות < סיפור של אמונה, עקשנות, והרבה אהבת ישראל

האיש שמאחורי

המ

ראש הישיבה שהפך למומחה עולמי בנושא כליות

שנות הפעילות הרבות בתחום הכליות, ופעילותו מסביב לשעון 24 שעות ביממה על מנת למצוא תורמי כליה ולסייע לתורמים ולחולים הממתינים לתרומות הכליה בהכוננה ועצה ותושיה, הפכו את הרב ישעיהו הבר למומחה עולמי בנושא כליות, וכך עם השנים, רופאים מכל מרכזי הרפואה העולמיים מושוחרים עימו מידי יום על אפשרויות שונות של טיפולים והצלבות בהשתלות לפי ההתאמה הנדרשת. כך גם במקרים סבוכים של מושתלים שעברו גם השתלת לב או ריאות, מעבירים את המידע הרפואי לרב הבר וממתינים לעצתו והוראותיו השונות.

בערב יום הכיפורים קיבל הרב הבר מאות פניות של תורמים ונתרמים עם שאלות בנושא הצום, וכך גם במהלך כל השנה, הפך הרב הבר ליועץ ומומחה בעל שם בתחום הכליות, לא רק בנושאי התרומות כליה. כך שמעבר להצלת החיים היומיומית שהרב יוזם בתיאום השתלות ועידוד אנשים לתרום כליה, הרב הבר מייעץ לאלפי אנשים בשנה במחלות כליה, בקשר וחיבור למומחים העולמיים בתחום הכליות ועזרה בכל ימות השנה בהתנדבות ובמסירות.

נפש בגופם, אשר אין נעלה מכך. 7 שנים לאחר תחילת המהפכה, והרב ישעיהו הבר נקרא לאחרונה בדחיפות להרצאה בקרב בכירי מערך הרפואה בבריטל, כדי להסביר לרופאים ההמומים איך עשה את הבלתי ייאמן, וכיצד גם הם, שם בבליה, יכולים לנסות ולגרום לאנשים לתרום כליות בהתנדבות.

גם בעולם הרפואי בלונדון, בריטניה, הפך הרב ישעיהו הבר לשם נרדף למהפכן בקנה מידה רפואי עולמי, אדם שהצליח לשנות סטטיסטיקות רפואיות לבדו, מגמות של עשרות שנים, טבלאות ונתונים עולמיים התהפכו בשנים ספורות, כשהצליח להוביל לכך שמאות אנשים ונשים יירדו מרשימת הממתינים לתורמי כליה בישראל. לא כי חלילה נפטרו לבית עולמם, אלא כי ניצלו ושוב לביתם. העולם כולו עוקב ומנסה לחקות את העם היהודי, הערב זה לזה, שנרתם להציל חיים של אנשים שלא מכירים. וגם בישראל, עומדים ראשי מערך הרפואה נדהמים מהיקף ההיענות של הציבור. קידוש ה'.

ועדיין, מאות חולי דיאליזה ממתינים בסבל נורא ובייסורים, למלאך הגואל שיחליט השנה להצטרף אל המלאכים שכבר עשו זאת, ולתרום כליה שתציל את חייהם ותחזיר את אמא אל חיק ילדיה, תשיב את אבא הביתה בריא ושלם. "לא בשמים היא", הצלת נפש מישראל נמצאת ממש מעבר לפינה. אם אתם חושבים שזה גדול עליכם, תתקשרו לרב הבר. תיווכחו שגם אתם יכולים, גם אתם יכולים.

לפני כשבע שנים הכול החל. יהודי נחוש אחד, עמד מול כל הסיכויים. המטרה שהציב לעצמו, להציל נפשות מישראל ולהוציא כמה שיותר חולים ממחלקת הדיאליזה. חבר יביא חבר, קרוב יביא ידיד, ומפה לאוזן נעביר את הבשורה. אל מול החזון, המטרה, היעד, ניצבו חוסר המודעות, היעדר היכרות וחשיפה עם הנושא הפשוט יחסית של תרומת כליה. אך כאשר נחישות, אמונה, והבטחה להציל את חבריו למחלקת הדיאליזה עמדו מול חוסר המודעות – החליט שאף דבר לא יעמוד בדרכו.

כשהרב ישעיהו הבר החל לבקש מחברים, קרובי משפחה, ידידים, שכנים ומכרים לתרום כליה, איש לא חלם שיצליח לגייס ולו תורם כליה אחד. כשגייס חמישה תורמים ראשונים, כולם חשבו שהנה, הרב הבר יירגע, נמצאו חמשת הראשונים והאחרונים שיתרמו כליות בחייהם, אך ככל שהימים נקפו, והרב והרבנית הבר המשיכו בדרכם, עשרות תורמי כליה הצטרפו למעגל מצילי החיים בישראל, ועשרות באו בעקבותיהם, וגם בעקבותיהם התווספו עוד ועוד, עד שלמשפחת "מתנת חיים" מיסודו של הרב ישעיהו הבר, ניצבים כיום 360 שגרירים ראשונים. 360 מלאכים שתרמו כליה, והצילו חיים.

360 אנשים חזרו לביתם, ילדים, נשים, אימהות, אבות, מבוגרים וצעירים חזרו לחיק משפחתם, והתורמים, חזרו אף הם לחיק משפחתם בריאים יותר משנכנסו לחדר הניתוח להיפרד מכלייתם, הם חזרו שלמים בגופם ושלמים בנפשם לאחר שיודעים כי הצילו

התפכה

אשת
 חזיל מי ימצא ורזוק מפנינים מכרה
 נים מוכרה: במוז בה לב בעלה
 ועלל לא יזכר: זמלתה טוב ולא רע כל
 ימי זייה: דרעה צמור ופשתים ותעש בזופן
 כפיה: היתה כאניות סוזר ממרוזק תביא לזומה:
 ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וזוק לנערתייה:
 זממה ערה ותקוזה מופרי כפיה נטעה כרם: זוגרה בעו
 מתניה ותאמין ורועתייה: טעמה כי טוב סוזרה לא יכבה
 כלולה נרה: ודיה עלוזה בכישור וכפיה תמכו פלך: כפה
 פרעה לעני ודיה עלוזה לאביון: לא תירא לביתה משכלו כי
 כל ביתה לבשע שנים: מרבדים עשתה לה עש וארגמן
 לבושה: נדע בשערם בעלה בשבתו עם וקני ארין: סדין
 עשתה ותמכר וזוזר נתנה לכנעני: עו והדר לבושה
 ותשוק ליום אוזרון: פיה פתוזה בזוכמה ותורה זוסד על
 לשונה: שפיה הליכות ביתה וכוזם עלולת לא תאכזו
 קמו בונה ויאשרוה בעלה ויהללה: רבות בנות
 עשו חזיל ואת עלית על כלנה: שקר הזון והבכ
 היפי אשה יראת ה הוא תתהלל: תנו לה
 מפרו ידיה ותכסיה בשערה
 מעשייה

מתנת היים

כפולה

” אמרתי לילדיי שהם עומדים לראות בפעם הראשונה בחייהם איך אימא מקנאה באבא”, במשפט זה פותחת את השיחה גב' רחל רובין, המתגוררת בבני-ברק. בימים אלו מציינת הגב' רובין שלושה שבועות לניתוח בו היא תרמה כליה מגופה לאישה חרדית, תושבת קריית מלאכי, אם לתשעה. ”האמת היא שהכול התחיל בזכות בעלי שתרום כליה לפני שנה ורבע”, היא מספרת, ”ליוויתי אותו, ואחרי שראיתי את השיקום המהיר שלו ואת השמחה העצומה של המשפחה השנייה, זה גרם לי לחשוב על הכיוון. בשנה שעברה, בפרשת תרומה, הרב הבר ארגן כינוס מיוחד לכל תורמי הכליות וראיתי שם נשים נוספות שתרמו. באותה שבת החלטתי סופית שגם אני מעוניינת”.

ולא חששת?

”האמת? לא ממש. אולי זה מצחיק, אבל החשש שלי היה רק מההרדמה, חשש טיפשי כזה המבוסס על דעות קדומות. אבל אחרי שנפגשתי עם המרדים שהסביר לי שאין סיבה אמיתית לחשוש, הייתי לגמרי שלמה עם עצמי”.

מהרגע בו התקבלה ההחלטה ועד שניגשה הגב' רובין לניתוח חלפו אחד עשר חודשים. ”אני בדרך כלל לא אוהבת בדיקות וכמעט לא הולכת לרופאים”, היא מספרת על עצמה, ”אבל כאן עשיתי את זה בסיפוק ובשמחה, כל כך רציתי לסיים עם הבדיקות, לדעת שאני יכולה לתרום ולהתקדם אל המטרה”.

והרגע המרגש ביותר, היה לדבריה כאשר כינסו היא ובעלה את ילדיהם – הנשואים והרווקים ובישרו להם על התרומה שאימא עומדת לתת. ”ידענו שיהיו להם הרבה שאלות”, היא מציינת, ”אז פשוט חיברנו שיר בחרוזים בו שרנו את כל השאלות ואת כל התשובות, הילדים שרו יחד אתנו וכך, תוך כדי שירה, הם קלטו את הרצון החזק שמסתתר מאחורי ההחלטה הזו. אחר כך כל אחד מהם ניגש ובירך אותי. אלו היו רגעים מיוחדים”.

גב' רובין מבקשת לציין לשבח גם את מנהלת בית ספר בית יעקב בנתניה. ”אני עובדת בבית הספר כמורה, והמנהלת כל כך תמכה בי לאורך הדרך, היא עודדה אותי כל הזמן ונתנה לי ימי חופש מתי שרק ביקשתי, למרות שזה לא היה פשוט עבורה”.

ההשתלה נערכה כאמור לפני שלושה שבועות. ”הרגע בו נכנסתי לניתוח היה בלתי נשכח. בעלי ליווה אותי עד לדלת חדר הניתוח ומאוד התרגשנו כשנפרדנו. למעשה, הוא היחיד שהבין מה אני חווה באותם רגעים... הרגע המרגש הבא היה בערך יממה אחרי הניתוח, כשנדודע לי על כך שהכליה עובדת בגוף של המושתלת, ואז פשוט התחלתי לבכות...”.

ולגב' רובין יש גם מסר: ”לאורך כל התקופה אמרתי לעצמי משפט כזה: את תסבלי במשך ימים ספורים וזה יעבור, אבל בזכות זה תוכלי לתת למישהו אחר חיים, פשוט חיים”.

03

ר' יעקב רובין תרום כליה, ורעייתו רחל, שליוותה את התהליך, החליטה שגם היא רוצה. ”מדובר בחוסר נוחות קטנה שבזכותה נותנים לאדם אחר חיים. פשוט חיים”

כששני
אנשים

חוזרים
לחיים

04

הרב יונתן ידעי ביקש לתרום כליה לחבר טוב, אך בסופו של דבר הוא תרם את הכליה דווקא לילדה חסידית שהייתה זקוקה לה נואשות. אך אל דאגה, גם החבר קיבל בסוף תרומה. "ראיתי בשנה החולפת שני אנשים שחוזרים לחיים",

ה

רגע בו עמד הרב יונתן ידעי מול הילדה בת השלוש עשרה ואביה, מחוץ למחלקה בבית החולים בלינסון, היה הרגע המשמעותי ביותר בחייו בשנה החולפת, אולי גם בכל השנים שקדמו לה. "זה היה הרגע בו הרגשתי שאני באמת ובתמים עומד להציל חיים", הוא מספר, אך כל נקדים את המאוחר.

הכל התחיל בכך שלרב ידעי היה ידיד טוב שכבר כמה שנים נאלץ לעבור טיפולי דיאליזה. "אני מאוד קשור אליו וראיתי מקרוב איך שהוא מתייסר עם הטיפולים הקשים. שוחחנו יום אחד והבנתי ממנו שהדבר היחיד שמפריד בינו לבין חיים תקינים ובריאים הוא השתלת כליה. חזרתי הביתה ושאלתי את אשתי: 'מה את אומרת על כך שאתרום לו?' אז עוד לא ידעתי שיש את 'מתנת חיים', רק ידעתי שיש אפשרות תרומה. אשתי נתנה את אישורה העקרוני ואני פניתי לבדוק איך עושים זאת".

והרב ידעי מצייץ שכדי לקבל את האינפורמציה הוא פנה ישירות אל אותו חבר ושאל אותו: "יש לי חבר שרוצה לתרום כליה, למי הוא צריך לפנות?" "בכוונה לא גיליתי לו שזה אני", הוא מסביר, "כי פחדתי שאם הוא ידע שזה אני אז הוא יסרב להשיב. כך שמעתי ממנו על עמותת 'מתנת חיים' של הרב הרב. משם הייתה הדרך קצרה אל העמותה, וכאשר הם שלחו לי בדואר חומרים שונים שיש להם בנושא וסיפורים מעוררי השראה, כבר היה ברור לי שאני רוצה לתרום כליה לאותו חבר. פניתי לקבל דעה הלכתית ואחרי שהבנתי שבאמת אין שום בעיה הלכתית בנושא, התחלתי בסבב הבדיקות".

אלא שהסוד לא היה יכול להישמר לנצח, ובשלב מסוים כשביקשו לבדוק את ההתאמה בין הכליה של הרב ידעי לכליית החבר, גילה החבר שידידו הטוב הוא זה שמעוניין לתרום לו. "הוא התקשר אליי והודיע שלא יקום ולא יהיה", מספר הרב ידעי, "הוא לא היה מוכן בשום אופן שאעלה על שולחן הניתוחים בשבילו, הוא פשוט לא הסכים לשמוע על כך".

הרב ידעי הבין שהתהליך לא יוכל להימשך. "אבל בינתיים, בגלל שכל כך התחברתי לרעיון התרומה, החלטתי לא לעזוב, אלא להמשיך ולתרום למישהו אחר", הוא מספר. "התקשרתי ל'מתנת חיים' ואמרתי להם שאני מוכן לתרום לכל מי שצריך, ובאמת, בתוך פחות מחודש עדכנו אותי שיש ילדה בת שלוש עשרה חסידת בעלזא מירושלים שזקוקה נואשות לכליה".

כבר בבדיקה הראשונה שהוא ניגש לעבור בבלינסון הוא ראה בחוץ את הילדה החיוורת כשלצידה אביה. "ניגשתי אליהם", הוא מספר, "הרגשתי שהלב שלי רועד, חשבתי על כך שאילו היא הייתה הילדה שלי, הרי ברור שהייתי רץ לתרום לה, והנה, בני משפחתה לא זכו לכך, אבל לי יש את הזכות להציל את החיים שלה".

את ניתוח תרומת הכליה עבר הרב יונתן ידעי לפני שבועות ספורים. "אני מרגיש ברוך השם מצוין, ההחלמה שלי הייתה ממש טובה וכבר שבתי לשגרה רגילה", הוא מספר.

ומה עם החבר הטוב? גם הוא לא נותר מאחור, וכעבור מספר חודשים זכה גם כן לתרומת כליה, הפעם מאדם זר שהוא לא הכיר. "ראיתי בשנה החולפת מול עיניי שני אנשים שקמו לתחיה וקיבלו את חייהם במתנה", מסכם הרב ידעי בהתרגשות. "והידיעה על כך שבאמצעות תהליך לא מאוד מורכב ולא מידי מסובך הצלחנו להוביל לכך, היא מדהימה".

אחיים לדור

אחרי שעדן יהודה ליווה את אחיו בניה במשך לילה שלם בסיום ניתוח בו תרם כליה, הוא החליט שגם הוא רוצה לתרום; כשאלישיב דנציגר ראה את אחיו עתניאל תורם, הוא החליט להיכנס לתהליך, ואילו האחים רפאל ודוד אברמוביץ נרשמו ל'מתנת חיים' מבלי לדעת כלל אחד על השני > סיפורם של שלושה זוגות אחים שלא רק קרבת דם מחברת ביניהם אלא גם האהבה העצומה לעם ישראל ונתינה חסרת גבולות > אחי הכי-הכי

איך הכל התחיל?

עדן: "מבחינתי הכל התחיל בשיחת טלפון שקיבלתי באמצע הלימוד בבית המדרש. אבא שלי היה על הקו וסיפר לי בקול רועד שאחי בניה עומד לעבור באותו יום ניתוח לתרומת כליה. הייתי בשוק, כי עד אותו רגע הוא לא סיפר לאף אחד, אפילו לא להורים. ואבא המשיך ואמר שצריך מישוהו שילווח אותו בערב, אחרי הניתוח בבית החולים. כך מצאתי את עצמי כשאני פוגש את בניה מיד כשהוא יוצא מחדר הניתוח ונשאר אתו במהלך כל אותו לילה".

התרומה של בניה הייתה מיוחדת מאוד: "זה לא שבזכותי ניצל אדם אחד אלא ניצלו שלושה אנשים", הוא מגלה, "כי הייתה תרומה משולשת – אני תרמתי ליהודי שאשתו תרמה למושתל נוסף, שאשתו של אותו מושתל תרמה ליהודי שלישי. היה מערך שלם של שלושה ניתוחי השתלה באותו יום ואני זכיתי להיות חלק מזה".

הלילה שבו עדן ליווה את אחיו, השפיע עליו בצורה בלתי הפיכה. "ההיחשפות הפתאומית הזו לעולמם של התורמים והנתרמים לא הותירה אותי אדיש, ידעתי שגם אני רוצה. חשבתי לעצמי: אנשים עוברים ניתוחים בהרדמה מלאה בשביל דברים קטנטנים כמו תיקון פלסטי כזה או אחר. אז אישית אני חושב שלתת מתנת חיים זה יותר יפה מלשפץ את האף".

אחרי כמה חודשים של חשיבה פנימית וביורורים, החליט עדן באופן סופי – גם הוא רוצה לתרום.

בניה, איך הגבת כשהבנת שעדן הולך בדרכך?

"שמחתי מאוד מאוד. דווקא בגלל שהוא ליווה אותי באותו לילה ידעתי שהוא ראה את הרגעים שלכאורה נחשבים לקשים ביותר, ואם אחר כך הוא מחליט זה מה שרוצה לעשות, זה משמח".

ועדן מוסיף: "הניתוח עבר אצלי יחסית ממש בקלות, ואני חייב לציין שכבר שבוע וחצי אחרי הניתוח לא זכרתי בכלל שתרמתי כליה. התזכורת היחידה שנשארה לי היא שיחת טלפון קבועה מידי יום שישי עם אבא של המושתל שמתקשר אליי כדי לאחל לי שבת שלום. האבא אמר לי עוד לפני הניתוח שמבחינתו הוא מקבל עכשיו עוד בן, ובאמת אנו מרגישים כמו משפחה אחת גדולה".

ויש לו גם הערה קטנה: "כשאנשים שמעו על כך שאני עומד לעשות את הצעד הזה אחרי בניה, הם שאלו אם אני לא חושש מכך שלא יישארו כליות במאגר המשפחתי שלנו, וש אם אי פעם מישוהו מבני המשפחה יזדקק לכליה לא יהיה מי שיתרום לו, ואני השבתי שממש לא. כי בעולם שבו כל אחד דואג רק למי שנמצא במשפחה הקטנה שלו יש הרבה אנשים שנופלים בין הכיסאות, אבל בתרומה שלי באתי להגיד דבר אחר - כולנו משפחה, ואם ככה, אז לא רק שמאגר הכליות במשפחה שלנו לא קטן, אלא הוא אפילו גדל".

05

בניה ועדן יהודה

נעים להכיר: בניה (34)

ועדן (23) יהודה

איך הכל התחיל?

עתניאל: "כשהייתי בחור בן 18 ראיתי מודעה בעלון של הישיבה שלי שמחפשים לאישה כליה. זה היה נשמע לי מעניין, אבל כששאלתי את אבא אם יש אפשרות שאנסה לתרום, הוא השתיק אותי. אלו היו ימים שבהם אף אחד לא חשב שתרומה כזאת אפשרית, אבל משהו בלב נפתח לי. כמה שנים לאחר מכן נחשפתי ל'מתנת חיים' דרך חייל מהפלוגה שלי שאחרי שהשתחרר תרם כליה. פתאום הכל צף והרגשתי שוב את הרצון האדיר לתרום, אבל כמובן שנדרשתי לבקש את אישורה של אשתי שנתנה על המקום תשובה חיובית. הסברתי לה: 'את צריכה לקרוא על זה, את לא יכולה סתם לוותר על הכליה שלי'. אז היא באמת קראה, בדקה וחקרה, ואחרי כמה ימים נתנה את הסכמתה הסופית. כך יצאתי לדרך".

אלישיב: "אצלי התקבלה ההחלטה כשביקרתי את עתניאל בבית החולים, אחרי ההשתלה. באותו רגע החלטתי שגם אני רוצה. בתחילה לא סיפרתי לו, אלא רק התחלתי בבדיקות ואחרי מספר חודשים, כשהיה ברור שהעניינים מתקדמים, הודעתי לו: 'זהו, אני כבר בפנים'".

ומה הייתה התגובה?

"האמת? מאוד נבהלתי", משיב עתניאל. "זה נורא מלחיץ לדעת שמישהו הולך בעקבותיך. השתדלתי לאורך הדרך לא לעודד ולא לא לעודד, אלא פשוט לעזור במידע קונקרטי, מה שצריך, מה השלב הבא, וכו'. אני חושב שזה מאוד עזר לאלישיב, והשתדלתי באמת להקל עליו".

מבחינה רפואית אומר עתניאל שהוא לא דאג. "אני סטודנט לסייעוד. לפני שניגשתי לתרומה קראתי על זה הרבה, גם בעברית וגם באנגלית, כי רציתי שהצעד שלי יהיה מושכל. הגעתי למסקנה שהסיכונים הם מאוד מינוריים. הסיכונים לטווח הקצר שבמהלך הניתוח יקרה משהו הם פחותים משל הסיכונים בנסיעה בכביש – כ-0.03% והסיכונים לטווח הארוך כמעט ולא קיימים. מהבחינה הזו הייתי רגוע מאוד".

ומה אמרו ההורים?

"ההורים לא כל כך התלהבו כשעתניאל תרם", מספר אלישיב, "הם אפילו פחדו, אבל אחרי שהם ראו שהכל עובר בקלות ועם כל כך הרבה סיפוק ואושר, אז כשאני באתי לספר להם על כך שגם אני עומד לתרום, הם מאוד התרגשו".

ואלישיב גם מוסיף: "אין לי מילים כדי לתאר את הסיפוק העצום שנותנת כזו תרומה. אני זוכר את עצמי מתעורר מהניתוח בתחושה כל כך מיוחדת ופשוט מתחיל לשיר... והדבר הכי נפלא הוא שאני שומר על קשר הדוק עם המושתל שלי, אנחנו מדברים כמעט מידי יום, ובכל פעם יש לו דברים חדשים לספר לי – פעם אלו מאכלים שמותר לו לאכול שהיו אסורים לו לפני כן, פעם אלו טיולים שהוא יצא אליהם, או שתייה שהוא התחיל לשתות ללא חשבון, ועוד, ועוד. אלו דברים שמחממים לי את הלב".

ולעתניאל יש תקווה כמוסה: "הלוואי, הלוואי שיימצאו עוד אלף אנשים כמונו בארץ. כי אם רק יימצאו מספיק אנשים אז פשוט לא יהיו יותר חולי דיאליזה. תחשבו איזו מציאות יפה תהיה פה. צריך רק עוד דחיפה קטנה וכל מחלקות הדיאליזה בארץ ייסגרו".

06

אלישיב ועתניאל דנציגר

נעים להכיר: אלישיב (32) ועתניאל

דנציגר (29)

07

רפאל ודוד אברמוביץ

נעים להכיר: רפאל (51)

ודוד (49) אברמוביץ

איך הכל התחיל?

רפאל: "האמת היא ששנינו התחלנו את התהליך במקביל, וזה מאוד מפתיע כי בכלל לא ידענו אחד על השני וכל אחד שמר את הדבר בסוד. אני הודעתי למשפחה המורחבת שלי כמה ימים לפני הניתוח, ורק אחרי שהתעוררתי ודוד בא לבקר אותי, הוא גילה לי שגם הוא נמצא כבר בתוך התהליך הזה ועומד לתרום."

דוד: "מאוד הופתעתי כשנודע לי שרפאל עומד לעבור את הניתוח, אבל אני מכיר אותו לא מהיום ומכיר גם את עצמי. ידעתי שבדיוק כמו שהרעיון עבר לי בראש, הוא מן הסתם יכול לעבור גם בראש של אחי. את הבדיקות הראשוניות עברתי עוד לפני ששמעתי על כך שהוא תורם, אבל אחרי שביקרתי אותו וראיתי את הסיפוק העצום, החלטתי להאיץ עוד יותר את התהליך, ובאמת, חצי שנה אחריו גם אני תרמתי."

וכפי שרפאל מדגיש, מדובר באמת בסיפוק שאין דומה לו. "אני מתגורר בבית שמש ובשנים האחרונות היו באזור שלנו כמה אנשים שחלו ונזקקו לתרומת כליה, וכולם ברוך השם קיבלו אותה ואחרי התרומה חזרו לעצמם לגמרי. כשראיתי את הפלא הזה מול העיניים שלי, היה ברור לי שאני רוצה לתרום, והרגע בו גיליתי למי אני עומד לתרום את הכליה שלי, היה מרגש מאין כמוהו – מדובר ביהודי תלמיד חכם, צעיר ובעל משפחה. פתאום אתה מבין שזה לא רק שאתה מציל חיים של אדם אחד, אלא מציל חיים של משפחה שלמה, כי בזכותך כל המשפחה שבה לעמוד על הרגליים."

לאחרונה זכה רפאל לחתן את בנו, והעד תחת החופה היה לא פחות מאשר המושטל שלו. "הבן שלי, החתן, ביקש ממני: 'אני רוצה שכ-ל אבא שלי יהיה מתחת לחופה'", הוא מספר בחיור. ומסתבר שיש קווים מקבילים בין הנתרם של רפאל לזה של דוד, שכן גם אצל דוד המושטל הוא אדם צעיר, עם שלושה ילדים. "הפעם הראשונה בה נפגשנו הייתה חודש לפני הניתוח והוא היה נראה חצי מת", מספר דוד, אחרי הניתוח ראיתי אותו במחלקה והוא היה עדיין חלוש, אבל כשנפגשנו חודשיים אחר כך, ויצאנו יחד לארוחת בוקר, ראיתי מולי אדם שונה לחלוטין. זו הייתה ממש תחיית המתים, אני לא מגזים."

והוא גם מספר: "כשהמושטל שלי התחיל טיפולי דיאליזה הרופאים הודיעו לו שמן הסתם הוא כבר לא יזכה להביא עוד ילדים לעולם, והנה, נגד כל התחזיות אשתו נכנסה להריון, והשבוע זכיתי להיות סנדק של הבן שלי."

ודוד מציין לסיכום: "אני באמת מרגיש שהתגלגלה לידי זכות גדולה. כי זכיתי לתת משהו מהגוף שלי, וזה דבר שלא כל אחד יכול לעשות כי לא כל אחד כשיר לתרומה. באמת שלא הפסדתי כלום, ואפילו יצאתי זמן קצר לאחר מכן עם התלמידים שלי למסע של 40 ק"מ ללא שום בעיה. חזרתי לתפקוד מלא, אבל על הדרך נתתי חיים."

ורפאל מעיר: "אשתי היא מיילדת במקצועה, ואנחנו מכירים מקרוב את ערך החיים. כעת אני אישית הרגשתי שהזדמן לי לעבור סוג של לידה ולהציל חיים של יהודי. זה שאני חזרתי לחיים תקינים מיותר לציין, אבל הדבר הנהדר הוא שגם המושטל שלי חזר לחיים רגילים. יותר טוב מזה לא יכולתי לבקש."

השתללה בזמן אמת

ת מנחם פלאטו זכינו ללוות מקרוב ממש, שעה בלבד לפני שהוא נכנס אל הניתוח בו תוסר כליה מגופו ותועבר לגופו של המושטל. התאריך הוא כ"ה אלול, ימים ספורים לפני ראש השנה.

א

אי אפשר שלא לחוש צמרמורת כאשר מנחם מציין כי התאריך נבחר אומנם על ידי מתאמי ההשתלות במקרה, אבל מבחינתו הוא מרגיש שאין זה מקרי כלל. "כ"ה באלול הוא יום בריאת העולם, וכאשר אדם זוכה לתת חיים הוא כאילו קיים עולם מלא. זוהי בדיוק ההרגשה שלי".

אפשר לשאול אם אתה מפחד? יש חששות?

"כן, יש קצת פחד", הוא מודה, "אבל האמת היא שהגעתי די מוכן. דיברתי לפני כן עם הרבה מאוד כאלו שעשו את הצעד שאני בחרתי לעשות, אני יודע לקראת מה אני הולך. אז נכון שאני חושש, אבל יותר מזה יש רוממות הרוח".

אשתו של מנחם יושבת לצדו וכשאנו משוחחים איתה קולה רועד. "אנחנו מאוד מתרגשים", היא אומרת, "אנו יושבים בדיוק עכשיו עם המשפחה של הנתרם ומרגישים כמו משפחה אחת, כי לכולנו יש מטרה אחת ויחידה – להצליח במאבק ולהציל חיים".

והיא גם מספרת: "האמת היא שהרעיון של תרומת כליה מתבשל אצלנו כבר שנים, כאשר את ההשראה קיבלנו מחבר נוסף שתרם דרך הארגון של הרב הבר. בתחילה חשבנו שאני אתרום, אבל לפני שנה עברתי ניתוח ואמרו לי שאני צריכה להמתין עוד קצת, אז בעלי התקשה להתאפק והוא אמר שבינתיים הוא יתרום. אני מאוד מקווה שבתוך השנה הקרובה גם אני אזכה לכך. אני יודעת מקרוב עד כמה שזוהי הצלת חיים אמיתית. פגשנו את המושטל בכמה מהבדיקות, וכשהתחלנו להכיר אותו ואת אשתו ואת הילדים שלו, עמדנו ופשוט בכינו. כל הזמן דובר על זה בתיאוריה, אבל פתאום ראינו מול העיניים אדם רזה כל כך, חלוש כל כך, שהרופאים אומרים לנו בפה מלא שלאחר הניתוח הוא ייכנס לחיים רגילים. הרי ברור שזה שווה הכל".

אנו מבקשים לשאול עוד כמה שאלות, אך הצוות הרפואי קורא למנחם להתקלח לקראת הניתוח. מנחם מבקש מהם להמתין רגע, ואז הוא אומר בקול חנוק: "בעוד מספר ימים יגיע ראש השנה, ובדיוק דיברנו על כך שאם ייווצר סיבוך, אני אצטרך להישאר בבית החולים בחג, והאמת היא שזה בכלל לא אכפת לי. כי ברגע שאתה מציל חיים, אתה מרגיש שיש לך כוח לעבור את כל הדברים הקטנים שבדרך. זו באמת שליחות גדולה, ואני פשוט לא מבין איך אחרים לא עושים את זה, איך לא כולם תורמים".

08

ר' מנחם פלאטו זכה להעניק כליה מגופו בערב ראש השנה. "ברגע שאתה מציל חיים, אתה מרגיש שיש לך כוח לעבור את כל הדברים הקטנים שבדרך"

אינך יכול לתרום כליה? עזור לנו להגיע לאדם שכן יכול!

הפקדה בחשבון הבנק:
בנק מרכנתיל - 17
סניף כנפי נשרים מספר סניף 661
חשבון מספר - 62951787
על שם: "מתנת חיים"

משלוח צ'ק בדואר לכתובת:
עבור מתנת חיים
כנפי נשרים 15 בנין התאומים
גבעת שאול
ירושלים

בטלפון: 02-500-0755
בפקס: 072-255-5757
matnatc@gmail.com

לתרומה מקוונת
מאובטחת:
www.kilya.org.il

סרוח את הקוד כדי לבצע תרומה
בטווח בכתובת אשדא

כל התרומות מוכרות לצורך החזרי מס

מתנת חיים

מתנדבים למען השתלת כליה

מיסודו של הרב הבר

ארגון מתנת חיים הינו עמותה רשומה הפועלת ללא כוונת רווח וללא כל טובת הנאה. כל שירות הניתן לחולים ומשפחותיהם, וכל צורה של סיוע הניתן על ידי העמותה ניתנים חינם, ללא בקשת תמורה בשום צורה. הפעילות נעשית בצניעות, ומתוך הסתפקות במועט, בחיסכון מירבי בהוצאות משרדיות. ההוצאות להחזקת הארגון משמשות בעיקר למימון פרסום והסברה, על מנת להגביר את המודעות בציבור לאפשרות לתרום כליה ולהציל חיים. ברור לנו מנסיוננו, כי ככל שיתרבו האמצעים בעזרתם נוכל להרחיב את פעילות ההסברה, כך יגדל בעתיד מספר האנשים שחיהם ינצלו, ומכאן שכל תרומה כספית, בכוחה להביא מזור ומרפא לחולים כאבים.

*2716